

ZTRÁTA DOMOVA z různých úhlů pohledu

autorka: Adéla Buřilová

Co je to vůbec ten domov?

Místo, kde trávíme nejvíce času, kde se scházíme s rodinou a přáteli, kde máme své oblíbené věci a hlavně kde je nám dobře. Pro mě to ještě znamená pocit bezpečí, že vím, kam se můžu vrátit a na co spoléhat. Že tam vždy najdu lidi a věci, které mám ráda. Proto si vůbec nedovedu představit, že bych někdy byla nucená opustit svůj domov a zanechat tam většinu věcí a vzpomínek z mého života. Najít nový domov na neznámém místě a začít tam žít mezi lidmi, které ani neznám.

Kde jsem se s tím setkala?

Nedávno jsem četla Deník Anne Frankové, kde mladá dívka vyprávěla o hádkách, které panovali mezi „utopenci“ v „zadním traktu“ a o nsvobodě, strachu, ale i samotě. Nemohli jít ven a hrát si nebo se jenom mezi sebou hlasitě bavit, jinak by jim hrozilo prozrazení. Jejich životy se proto od základu změnili.

Z mých přečtených knížek byla tato asi jediná, která se mi líbila a zároveň se týkala ztráty domova.

Jak to vypadá ve dnešní době?

I v této době je většina lidí nucena opustit svůj domov, kvůli zbytečné válce o moc a bohatství, rovněž vzniklou bojem mezi jednotlivými náboženstvími. Utíkají pěšky ze svých domovů, které jsou nyní ohroženy a není tam bezpečno, přes obrovské vzdálenosti a moře či dokonce oceány překonávají na člunech. Jdou naslepo, aniž by věděli, jestli vůbec najdou bezpečné místo pro svou rodinu a zdali jim vůbec bude poskytnuta ochrana. S sebou si berou jen nejdůležitější věci a zbytek nechávají ve svých bývalých obydlích, která jsou dříve či později zničena válkou.

Z lidského hlediska, ne z politického nebo ekonomického, mi připadá nepochopitelné, že plno států hlavně z Evropy není schopno přijmout ani jednoho člověka z vlny valících se uprchlíků na rozdíl od jiných států, které jich do země pustí stovky možná i tisíce a poskytnou jim „náhradní domov“. Myslím si, že ze strany zemí, které se drží zpátky, kam mimochodem patříme i my, to zní takto: Nechceme, aby se u nás zdržovali uprchlíci, když nevíme, jak se mezi nás dokážou začlenit. Z jejich strany to však nejspíš zní následovně: Utíkají ze svých domovů, aby se zachránili, přitom je plno zemí k sobě ani nepustí a nemají

kam jít. Zato velkým opakem tohoto příkladu je paradoxně Německo, které v minulém století nechalo vyvraždit skoro všechny židy, ale teď otvírá své hranice vyznavačům islámu.

Nechci tvrdit, že by snad byla jedna volba špatná a druhá dobrá. Každý stát má proto své důvody o kterých toho moc nevíme. Připadá mi to jen nespravedlivé pro lidi, kteří opustili své domovy a hledají jejich náhradu.

Jaké je mé poslední slovo na toto téma?

Já osobně si věci související s tímto tématem nedokážu ani představit natož o nich něco napsat, protože člověku se to jinak hodnotí zažije-li to na vlastní kůži nebo jestli si to zkouší jen představit. Záleží tedy na úhlu pohledu a na tom jak moc se nás to týká.

Závěrem bych chtěla jen říci, že to lidé, kteří opustili svůj domov neměli, nemají a ani nebudou mít jednoduché. Proto bychom se mi ostatní, které ten osud nepotkal, měli radovat a být šťastní, protože máme své „místo“ a svou rodinu.